У бібліотеці Світланка зустріла Маринку Попенко. Привіталися. Приємно погомоніли. До речі, Маринку Світлана просто терпіти не може. Язик у неї — як у лисиці хвіст. Теліпає ним, мов мітлою. І цього разу не витримала. Шепоче Світланці на вухо:

— Про Катеринку знаєш?

— Це ж про яку? Портну?

— Та ні, Шишову.

— Ні.

— Та це дрібниця,— заспокоює Маринка. А очі аж блищать від задоволення.— Відмінниця, а виявляється, контрольну з математики вчора списала.

Не могла ж Світланка відмахнутися від неї!

— А хто це бачив? — питає.

— Точно, як в аптеці,— підтвердила Маринка.— Мені сам Палажчук сказав. А йому Мандариненко.

Світланка сердито поглянула на подружку. Хіба це порядно: плітки у світ великий пускати, на Катеринку тінь кидати?! Ні, що ви не кажіть, а Марина — погана дівчина.

Світланка так розгнівалася, що, навіть не попрощавшись із однокласницею, прожогом кинулася із бібліотеки. Від хвилювання в неї аж губи почали тремтіти, ніби по них хто електричний струм пропустив. Мало не плаче. Насилу сіла до свого автобуса. Нікого не помічає.

— Здрастуй,— почула раптом голос.

Світланка підняла голову і впізнала однокласника Василя Петренка. Кругленький, ніби гарбуз, він насилу тримав сумку із продуктами.

— Із магазину повертаюся, пояснив. А в тебе чому такий зляканий вигляд?

— Та нічого. Ця Маринка Попенко така пустомеля! Вигадує всяке. І на голову не налізе. І що каже... Ніби наша Катерина Шишова контрольну списала.

— Та не може бути,— зойкнув Василько так, ніби йому на ногу трактор наїхав.

— Не знаю,— розвела Світланка руками.— Все може бути. Недаремно кажуть, що немає диму без вогню. А прикидалася старанною. Грамоти отримувала. В хорі співала.

Увечері до Світланки зателефонувала Яна. Погомоніли про роботу шкільного гуртка ручної вишивки, про новий художній фільм. А потім Світланка — ні сіло ні впало — заявила, що такої поганої подружки, як Маринка, мабуть, немає більше ні в одній школі міста.

— А що вона? — прогув у трубці схвильований голос Яни.

— Нічого страшного. Всім розповідає про негідний вчинок нашої відмінниці Шишової.

— Запізнилася на урок?

— Гірше. Списує контрольні. Сама на уроках байдики б'є, у вікно дивиться, а потім списує. Просто сором!

— І хто міг подумати,— скрикнула Яна.— Що будемо робити?

— Пропісочимо!

— Обов'язково.

Наступного дня Світланка прибігла до школи першою. Ніде нікого. Одна прибиральниця тітка Мотря шваброю, вимахує.

— Ти чого так рано? — здивувалася.

— Та тут таке,— вхопилася Світланка за голову,— таке...

Тітка Мотря зблідла і притулила руку до серця.

— Хтось захворів,— простогнала, прихилившись до стіни.

— Заспокойтеся,— махнула Світланка.— Всі живі, здорові і навіть не чхають. Це наша відмінниця Шишова переполох вчинила.

Не може бути!

— Точно. Це вам усі підтвердять. Запитайте у Маринки, Яни, Василька. Сьогодні на загальних зборах розбирати будемо. Чи то щось списала, чи когось вдарила портфелем по голові. А можливо, й гірше!

Тут саме Маринка нагодилася.

— Запитайте ось у неї, просить Світланка.

Маринка зупинилася.

— Це правда? Тьотя Мотя пильно поглянула на дівчинку.

— Ви про що?

— Про Шишову.

— А що Шишова? — застигла Маринка з роззявленим ротом.

— Як же — що? — Світланка сердито сплеснула руками.— Ти ж сама мені вчора говорила в бібліотеці, що нібито Шишова...

— А-а-а,— полегшено зітхнула Маринка.— Про Шишову. Казала. Що було, те було. Знову контрольну на п'ятірку написала. Вона ж у нас кругла відмінниця!

— Написала,— зойкнула Світланка.— А я почула, що списала...

На великій перерві дійсно зібралися однокласники! Пропісочували Світланку. Щоб краще вчилася, уважніше слухала і менше балакала.